

[Else-Marete Ross.]

kommune ind i Københavns kommune. Han undrer sig over den mangel på sammenhæng, der viser sig ved, at veje og gadebelysning i den grad skifter karakter ved en kommunegrænse, som findes langt inde i det samlede hovedstadsområde. Vi kan på én billet køre direkte til Stockholm eller Rom, men skal vi fra Hvidovre-vej til Rådhuspladsen, skal vi først med bus og så med en eller to sporvogne; vi skal vente ved stoppestederne og oven i købet købe en ny, ekstra billet, fordi nabokommunerne ikke trafikalt samarbejder.

En så rimelig sag som at skaffe plads til folk fra saneringsmodne lejligheder er det højst vanskeligt at få ordnet mellem kommunerne indbyrdes. En elev, der bor på Frederiksberg, kan ikke komme i 8. teknikerklasse i København, skønt Frederiksberg ikke selv har en teknikerklasse. I det konkrete tilfælde, jeg tænker på, gav Frederiksberg kommune afslag på en ansøgning om at betale for eleven i København, og Københavns kommune ville ikke gratis tage en elev fra Frederiksberg.

Der er ikke mangel på opgaver, lige fra byplan og trafikplan i ordets videste betydning til boligplanlægning, brandvæsen, vandforsyning, hovedkloakker o.s.v. Fra radikal side mener vi, at et kommunalt samarbejde for Storkøbenhavn i årevis har været påkrævet, og vi har længe ønsket det realiseret. Mit spørgsmål er derfor, om den højtærede minister kan give oplysninger om, hvorvidt de planer, der nu åbenbart er i gang angående et kommunalt samarbejde inden for Storkøbenhavn, omfatter de opgaver, jeg her har nævnt, og om de omfatter en opdeling af Københavns kommune i mindre enheder.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen): På det ærede medlems spørgsmål kan jeg svare relativt kort. Alle medlemmer i det høje ting vil sikkert være klar over, at der for det store og tæt bebyggede område, der

ofte benævnes Storkøbenhavn, foreligger en række fælles opgaver, som kun kan løses ud fra helhedssynspunkter. Jeg skal blot antyde disse problemer, som også det ærede medlem gjorde: spørgsmål som byplanlægning, den kollektive trafik, vejspørgsmål og den økonomiske byrdefordeling, som har reaktion til det foregående spørgsmål i dag.

Der er her tale om et kompleks af særdeles vidtrækkende problemer, som det ikke er helt let at finde den rigtige løsning på. Derfor har jeg set det som en meget vigtig opgave som indenrigsminister at tage dette problem op, og jeg benyttede lejligheden til på Foreningen „Bymæssige Kommuner“s landsmøde at holde et foredrag om disse spørgsmål, men det er for tidligt at komme ind på, hvad planerne skal gå ud på. Der arbejdes for tiden på min foranledning i ministeriet med en række forberedende undersøgelser, hvis gennemførelse er forudsætningen for udarbejdelse af mere detaljerede planer.

Når de nødvendige beregninger og undersøgelser er tilendbragt og der foreligger en vel underbygget skitse til en ramme for løsningen af Storkøbenhavns fællesproblemer, er det min hensigt at forelægge skitsen for alle de interesserede kommuner. Jeg har ikke tænkt mig, at der skal ned sættes noget udvalg eller nogen kommission til at overveje spørgsmålet, bl. a. fordi der under alle omstændigheder som grundlag for realitetsforhandlinger må tilvejebringes en række oplysninger, der lige så godt, eller jeg kan måske endda sige bedre, kan tilvejebringes ved arbejde inden for ministeriets rammer.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg opfatter det ærede medlems spørgsmål som udtryk for den opfattelse, at den udvikling, som hovedstadsområdet er inde i, gør det påkrævet inden længe at nå frem til en koordination af kommunalbestyrelsernes og andre myndigheders bestræbelser for at løse de foreliggende problemer. Jeg deler ganske denne opfattelse, og jeg vil tilsi-